

KISLÉGI NAGY ÁDÁM

Gondolatok Telenkó Miklós halálára

Szegényebbek lettünk. Nem csak a görögkatolikus egyház. Olyan embert veszítettünk el, aki nem simul be a középszerűség szörnyű masszájába, a manapság globalizált üres tömegbe. Miklós minden porcikájában

Köztük nőtt föl, ott lett kamasz és felnőtt ember, ott lett olyan emberré, aki mindig magán hordozta a természet eredeti, hamisíthatatlan valóságát. Miklós ezeknek az élményeknek következtében vált hiteles személlyé. Nehéz ember volt, hibákkal, ahogy mi mindannyian. De még hibáival együtt is – melyeket olykor nekem is nehezemre esett megbocsátani – inkább közelebb állt hozzám az ő nyers, néha bárdolatlan szavú kereszténysége, mint sok finomkodó, nyegle hívőé. Ugyanakkor Miklós tudott bünbánatot tartani, tisztában volt hibáival, de az igazság mellett mindig szót emelt. Hatalmat, sőt jogot érzett arra, hogy kimondja a véleményét – arról is, ami neki nem tetszett. Erre a fajta szókimondásra fölhatalmazást érzett a betegségén keresztül. Ez olyan municiót adott számára, amit senki nem vitathatott el tőle. Valójában a mi élő lelkiismeretünk volt. Tükör. A szenvedéseiből készült tükör, amelybe mindnyájan féltünk beletekinteni.

töltött őszi estén én, mint tősgyökeres budapesti, VII. kerületi ember, rajta keresztül megéreztem a Zemplén levegőjét. Sosem felejttem el, hogy beszélte akkor arról, hogy ilyentájt, novemberben van egy nap, amikor a szél hirtelen lerántja az összes maradék lombot a Zemplén fáiról. Szinte magával hozta azt az illatot, szélzúgást. Volt egy kis háza ott, egy kis faluban, Hejccén. Ezt önzetlenül ideadta nekem és másoknak is, hogy belekóstoljunk a zempléni élet csodáiba. Én talán az elsők közt voltam, aki megkezdte ezt az iskolát járni és ott tanulni. Újra megtanulni, hogy mi az, hogy hideg, mi az, hogy csend, mi a meleg, mi a fapopogása a kályhában. Hogy sosem aludtam olyan jól és mélyen, ahogyan ott. Hejccéről visszatérve, a vonatról leszállva már nem értettem, hogy a villogó zöld lámpánál miért rohan mindenki. Majd két hét múlva már újra kértem a kulcsot, és ismét odautaztam. Hejce-függővé váltam. Pontosabban természetfüggővé. Már nem esett jól a belvárosi gázfűtés komfortja, mert már éreztem, és kezdett megfogalmazódni bennem a döntés, hogy otthagynom a metropoliszt, a székesfővárost, és feleségemmel együtt végleg elkötelezzük magunkat a természetközeli élet mellett. Köszönet ezért, Miklós, mert a te nagyszívűség és önzetlenség nyitotta föl szemünket többek közt arra, hogy a kétmillió főváros mennyire megnehezítheti a kapcsolatot köztünk és az Isten között. Hogy a természetközeli életben nagyobb hatalom létezik, mint a budapesti futkosás.

eredeti volt, a szó legnemesebb értelmében. Őszinte és tisztaszívű ember. Ahogy Kondor Béla mondja, jelet kell hagyni magunk után. Ezt Miklós alaposan megtette.

Mikit 1985 óta ismerem, és ma sem találok sok olyan barátot, mint ő volt. Olyan igazi barátot, szókimondó, egyenes beszédű embert, aki úgy marad meg barátnak, hogy nem rejt véka alá gondolatait, hanem őszintén beszél arról, amit kifogásol, ami számára elfogadhatatlan. Volt, aki így nevezte: a „földszagú” Telenkó Miklós. Én még továbbmegyek. Én a zempléni erdők leheletét érzem, ahányszor rá gondolok. Olyankor az ő személyén keresztül eszembe jut a rengeteg erdőség, a gombák, virágok, madarak, amelyek között ő magabiztosan közlekedett.

Amikor megismerkedtünk, még tanulmányvégzett papnövendék (szárazkáplán) volt, kereste a párját. Olyan feleséget, aki ugyanolyan őszinte és eredeti, mint ő. (Istennek hála, később megtalálta.) Az akkor még egyedül élő Miklós eredeti gesztusai, mozgása, öltözködése, még a cigarettázása is, olyan egyéniséget és színt hoztak az akkori Rózsák terei hittanos közösségbe, ami miatt mindnyájan, mint mágnes, tapadtunk hozzá. A földszinti, másfél szobás lakásban töltött esték mély nyomot hagytak mindannyiunkban. A jóízű beszélgetések – sokszor átalakulva heves vitákká – értéket hordoztak, meghatározó élményt jelentettek.

Az első dolog, amivel Miklós az életembe beleszólt, akkor történt, amikor egy nálunk, vele

Amikor Miklós balesete megtörtént, és először tudtam meglátogatni a kórházban, ajándékot vittem. A piacon vett friss, jó illatú szalonnát, amit annyira szerettem és sokat ettünk együtt, egy nagy szelet kenyérrrel és egy üveg borral. Láttam, hogy a szeme fölcsillan, de már észrevehető volt a változás, amelyen átment. Lassan, sok-sok remény ellenére el kellett, hogy fogadja, hogy amint Oszlopos Simeon egy oszlopon élte le az életét, ő is egy szűk területre korlátozva élhetett. De ÉLT! Mert az utolsó pillanatáig, amíg lélegzett, a feje, a szíve és a lelke élt. Mivel a testével már nem tudott magyarul, kifejezni, tanúságot tenni, ezért állandóan a száján keresztül, szavaival, töretlen erővel mondta, adta át a telenkómikis bölcsességeket.

Híányzik Miklós. Nem tagadom. És semmi-
nek érzem azt, amit én tudtam neki adni
ahhoz képest, amit ő adott nekem.

Az első alkalommal csupán interneten követtem az esemény szervezését, hirdetését, és akkor figyeltem fel arra, hogy a jelentkezők rendkívül magas száma miatt nagyobb helyszínt kell keresni. Lényegében ez keltette fel az érdeklődésemet: mégis mi lehet az az esemény, amely csupán társasjátékozni hív felnőtteket, de annyira keresett, hogy a januári esemény regisztrációját a helyszín befogadóképessége miatt százötvennél így is le kellett zárni. Valahogy már előre tudtam, ha alkalmam lesz rá, benézek.

Így jutottam el egy januári este az Ida utcai épülethez. A környék csendes, ide tényleg olyan emberek jönnek, akiknek kifejezetten itt van céljuk. Szóval nehezen elképzelhető, hogy valaki éppen arra járt, és így ugrott be társasozni. **Aki ide jön, az ide készül.** Ez nagyban hozzájárul ahhoz, hogy az ember akkor is könnyebben feloldódjon, ha nem az a típus, aki hamar elengedi magát. Hiszen aki idáig már eljut, az elhatározta, hogy ma este bizony olyanokkal fog találkozni, szórakozni, akiket előtte esetleg nem is látott még. És ez jól működik. Mikor megérkeztem, nem tudtam megállapítani, hogy vajon kik azok, akik előtte ismerték egymást, és kik azok, akik csak most találkoztak az asztalnál.

Ha ki kell emelni, hogy mi fogadja első ízben az embert, akkor egyértelműen a mosolygást tudom említeni. Mosolyogtak rám a bejáratnál, a regisztrációnál, aztán mosolyogva fel-felnézett egy-egy ember a játékból. Így üdvözölnek itt mindenkit. Nem érzi kívülállónak magát az ember, és ezt csak viszonzni lehet. Csupán két embert ismertem az egész közösségben, de belépéskor mégis voltak, akik biccentve üdvözöltek.

Több szobában volt két-három sörpad elhelyezve, ezeken zajlottak a különböző játékok. Válogatni bőven volt lehetőség. Ha a kíváncsiság terelt az eseményre, akkor mondhatom, hogy a boldogság vezetett az asztalok között. Egyszerűen örültem annak, hogy a 25-35 éves felnőtt korosztály ilyen, szinte példa nélküli alkalommal tud találkozni, ismerkedni, és minden más terhet letéve, boldognak lenni.

Nem terveztem, hogy sokáig maradok, de amikor láttam, hogy az egyik asztalnál hatan kezdtek volna el éppen a „Bang” nevű játékkal ismerkedni, akkor beálltam hetediknek (így teljes a létszám), és végül két óra múlva álltam fel az asztaltól. Az élmény szó szerint is magával ragadó. Így a táncház hangulatát is magamévá tehettem.

Végül számos kérdés és hatalmas tettvágy kavargott bennem. Ilyenből miért nincs több? Hogyan indul el egy ekkora kaliberű program? Mi kell ahhoz, hogy egy ilyen eseményt valaki a saját lakóhelyén is létre tudjon hozni? Kérdéseimre **Dobrai Zoltán**, a Panágia egyik „mindenese” készséggel válaszolt.

IFJ. TÓTH ELEK

Társasjáték?

Húsvéti számunk megjelenéséig már negyedszer került megrendezésre – egyre nagyobb érdeklődés mellett – a Panágia szervezésében a Facebookon is hirdettet **TÁRSas Játék Est** Budapesten, melyet szilveszteri vagy éppen farsangi együttléttel is bővítettek már.

Miről is van szó?

A TÁRSas Est a Panágiában született. A Panágia egy püspöki jelvény, jelentése 'legszentebb', és a Szűzanyára vonatkozik. Másodsorban pedig a budapesti görögkatolikus fiataloknak és már nem annyira fiataloknak kialakított lelkeségi találkozási pont, ahova a felelős és önkéntes segítők lelki egészséget szolgáló programokkal várják a látogatókat. Az egyik ilyen lehetőség a kéthetente keddenként megszervezett „Önismereti kortyoló”. A résztvevők háromórás, csoportos, interaktív beszélgetés keretében keresnek választ saját életük kérdéseire, és segítséget kapnak, ha valahol támaszra van szükségük.

Az egyik alkalommal egy fiatal számolt be arról, hogy nehezen talál párt magának, és hozzátette, hogy nincs olyan közeg, ahol nyugodtan és kötelezettségek nélkül ismerkedhetne keresztény fiatalokkal. Tehát párkeresési „piac” nincs elég. Meglepte őt az a felismerés, hogy érdemes

jó helyen, jó emberek között keresgélni és kimenni a „piacra”, különben nem fog becsengetni a várva várt Társ. A program után tovább gondolkodtunk. Arra jutottunk, hogy szerveznünk kell TÁRSas Esteket, ahová nem „ciki” eljönni, szabad ismerkedni, és szabad nem ismerkedni.

Szívügyünknek éreztük ezt a szolgálatot, így szívesen kezdtük a szervezést. Hirdettük az eseményt, díszítettünk, takarítottunk, játékokat vezettünk, és kedvesen fogadtuk a vendégeket. Az első és azóta is visszatérő „panágiás” élményünk, hogy „itt nincsenek idegenek, csak olyan barátok, akik eddig még sohasem találkoztak”, ezeken az alkalmakon nagyon kidomborodott.

A társasjátékok segítségül hívása fontos szerepet tölt be a találkozón. A játék olyan eszköz, ami közelebb hozza az idegeneket, és könnyebben meg is nyitja őket. Az első alkalommal a jelentkezők száma a kreatív munka és a személyes meghívások után egyszer csak ötven fő fölé ugrott. Ekkor elgondolkodott ötfős csapatunk, hogy mit is tegyünk. Jaczkó Sándor helynök atya örömmel hallotta a jó hírt, és így lehetőség-

Az Ida utcai épület szerencsére még sok térrel rendelkezik, ezért megnyitottunk egy másik szintet is a táncokhoz, és újra előadást is szerveztünk, közvetlenül a szokásos vecsernye előtt. Elekes Szende főiskolai tanár, pszichológus segített nekünk legutóbb megérteni a párkeresés és az önismeret összefüggéseit. Örömmel vettük, hogy elfogadta meghívásunkat a következő alkalmakra is. Mindenkit szeretettel fogadunk, nemcsak görögkatolikusokat, hanem más felekezetűeket és Istent keresőket is.

Szeretnénk megmutatni, hogy görögkatolikus egyházunk tud segítséget nyújtani a személyes kérdésekben is, amelyeket a mai társadalom gördit elénk. Tudunk és akarunk teret adni a személyes találkozásra, az Isten felé fordulásra. Szeretnénk a lehetőséget megteremteni arra, hogy jobban megértsük magunkat és egymást. Nem a saját szórakoztatásunkra szervezzük a programokat, hanem azt keressük, hogy mivel tudunk a fiatalok igényeire választ adni. A Panágiában működő Női imakör, a BakElit férfikör, Férfi ima, a Nyitvatartási idők, a lelkigondozói és terápiás találkozások egyéni kísérésre adnak teret, amíg a TÁRSas Est egy közösségi fórum, ami lehetőséget ad a találkozásokra és az együtt fejlődésre.

Remélem, egyrészt lesznek olyanok, akik most bátorságot kapnak, hogy részt vegyenek egy ilyen eseményen; másrészt olyanok, akik még tovább mennek, és megpróbálnak hasonló programot elindítani olyan településeken is, ahol még nincs lehetőség ilyen együttlétre. Csak bátorítani tudok mindenkit, mindkét dolog működik, és bőven megéri.

A Panágia Facebook-oldala:

<https://www.facebook.com/mentalsarok>

A különféle alkalmakat, eseményeket, lehetőségeket a Facebookon hirdetik meg. Érdemes követni az oldalt.

Elérhetőség:
1056 Budapest, Molnár u. 3.
panagiabudapest@gmail.com
+36 30 815 3988

get kaptunk, hogy a Helynökség új központjában, az Ida utca 2.-ben folytassuk az előkészületeket. Ekkor már a fantáziánk nem látott határokat. Bár az energiáink végesek voltak, igyekeztünk a fiatalok igényeit jól felmérni, és ezekre vonzó válaszokat adni. Így került be a programok közé a néptánc, társas tánc, a körjáték és a beszélgetősarok. Az első alkalmat vecsernyével kezdtük, és ez később rendszeressé vált. Boros András atya pedig az ima után mindig marad is velünk egy rövid ideig játszani. Mindig örömmel látjuk öt és családját.

A TÁRSas Est előfutára a szilveszter volt, ahol nagy meglepetésünkre hetvenen imádkoztunk, majd játszottunk és táncoltunk együtt. Egy héttel később, az első TÁRSas Esten már száznegyven, a következőn, három héttel később pedig már százötven vendégünk volt. A harmadik alkalmat, a TÁRSas Farsangot február 25-én rendeztük, amire kétszázötven vendéget vártunk.

